

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Frodes Drapa

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Frodes Drapa", i Oehlenschläger, Adam: *Helge*, udg. af Søren Baggesen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 7. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ohl06-shoot-workid54294.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Helge

Frodes Drapa

8
9

Frode paa Vifils Øe

Kong Frode staaer i Leiregaard,
Han gav sin Broder Ulivssaar,
Det var stor Ynk og Smerte:
Ung Halfdan ligger krum paa Skiold,
Med Staalet i sit Hierte.

Nu er jeg Drot i Danmarks Land!
Og den, som snart mig bringe kan
De unge Brodersønner,
Med Ringen af hin røden Guld,
Den Kæmpe jeg belønner.

Der søges Dag, der søges Nat,
I Mark, paa Sø, i Skov og Krat,
Man kan dem ikke finde.
De sidder i det Jordehuus,
I Mulden dybest inde.

Dankonning lader Bud udgaae,
Til Hexen hist, i Hyttens Vraa,
Som svagt for Stormen luner.
Hun grunder paa det hvide Sand,
Og skriver sine Runer:

Hvis Brodersønnerne skal døe,
Du søge maa paa Vifils Øe,
Med Flid og ufortrøden.
Han var Kong Halfdans gode Mand,
Han svor ham Tro i Døden.

10

Dankonning gaaer fra Leirelund,
Han seiler ud en Morgenstund
Fra Issefiordens Kyster.
Havfruen svømmer ved hans Skib,
Med sine hvide Bryster.

Den gamle Vifil staaer paa Toft,
Med bredden Hat, i hviden Koft,
Med Haanden over Brynet;
Han bliver Kongesnekken vaer,
Og gyser over Synet.

Nu iler Pilte! som en Vind
I Busken ind, i Skoven ind.
Lad Jorden Eder dække!
Jeg skuer hist med spændte Seil
Den beegbestrøgne Snekke.

Den løber som en Drage styg,
Med høie Vinger paa sin Ryg,
Fra Siølund's dybe Fiorder.
Den tørster efter Kongeblood,
Den bringer Eders Morder.

Ung *Helge* river gram og vred
En smekker Green fra Pilen ned:
O kunde jeg ham standse!
O var jeg Mand, som jeg er Gut,
Og var min Kiæp en Landse!

Da gamle Vifil Bonde leer:
At Du est Halfdans Søn, jeg seer;
Du vilst ei længe blunde!
Snart voxer op den liden Ulv,
Med hvassen Tand i Munde.

11

I skal ei dennesinde døe!
Og naar jeg raaber Hop og Hø -
I kiende mine Hunde;
Saa iler til det Jordehuus!
I her forraades kunde.

Kong Frode stiger ud paa Strand;
Da lægger sig om Øens Rand
En kold og fugtig Taagc.
For blomstrende Skioldungeblood
De gode Alfer vaage.

De muntre Drengene lege hist
I Skoven med den Blomsterqvist;
De vil dem ikke skiule.
Mildt vifter Morgenluftens Pust
I deres Lokker gule.

Og hør Du Vifil Bonde nu!
Jeg mener Du est falsk i Hu,
At Piltene Du giemmer? -
Hei - raabte Vifil - Hop og Hø!
(Han hørte deres Stemmer!)

Da smutte begge Drengene bort,
Lig Skovens kongelige Hiort,
For Pilen, som vil døde. -
Der kommer vel engang den Tid,
At vi kan Faren møde!

Hvad raabte Du paa Hø og Hop?
Paa Steilen flætter jeg Din Krop!
Vilst Du dem Faren dæmpe? -
Da svarde Vifil diærvt og stolt;
Thi Vifil var en Kæmpe.

12

Herr Konning! Øen er ei stor;
Lad søge, hvis Du mig ei troer,
Bag Dysser, Træer og Stubbe.
Men hør dog nu et Alvorsord,
Af en bedaget Gubbe:

Din Broder lumskelig Du slog;
Men - hvis Du og hans Sønner vog?
Ved Odin i Valhalle,
Du mistede to Fiender smaae,

Og fikst til Fiender - Alle!

Kong Frode smiler stolt med Spot:
Din sølvgraae Tinding klæder godt,
Jeg vil Dig Livet skiænke.
Du veedst at Børn og gamle Folk
Kan sige hvad de tænke.

Og kan jeg sige, hvad jeg vil,
Vel Konning hør opmærksom til:
Jeg svær ved Halfdans Fane:
Her synger Dig din Svanesang
Den sølverhvide Svane!

De Sendebud for Kongen staae:
Vi monne rundt om Øen gaae,
Men fandt kun Ravn og Heire! -
Da steeg Kong Frode paa sit Skib
Og drog igien til Leire.

13

Hroar og Helge i Jordhuset

HROAR

Tys! hørte Du dem træde
Paa Græssets Tørve?
Hvis Frode Døren finder,
Vort Blod maa flyde.

HELGE

Mit lidet Sværd, min Skimring
Skal tappert stride.
Vor Banemand skal bløde,
Før Helge blegner.

HROAR

Ak, saaest Du, Moder kiære
De Sønners Qvide,
I Gravens Gjemme blandte
Sig Graad med Asken!

HELGE

Tænk, da den tappe Fader
Faldt uden Taarer;
Og reed til Odins Rige
Paa røden Sleipner.

HROAR

Her sidde vi saa stille,
To Kongesønner,
Ved lidet Bord, hvor Lampen
I Hulen lyser.

14

HELGE

Den Tid vil ogsaa times,
Da vi skal tielde
De hvalte Kongesale
Med lysen Silke!

HROAR

Da skal vi enigt styre
Det stolte Rige;
Og ei, som Frode, feide
Med egne Frænder.

HELGE

Jeg seiler vore Snekker
Paa Søens Vover;
Og hævder Danmarks Hæder
Paa alle Have.

HROAR

Jeg kneise vil med Kronen
Ved Leirekilder,
Og holde Ret i Riget
Og reise Staden.

HELGE

Nu Faren er forsvunden
Og borte Frode!
Jeg hørte Vifil Hornet
Med Haan at blæse.

HROAR

Han aabner Lugen. Lyset
Fra Luften blaaner.
Nu Græsset os og Grenen
Fra Graven vinker!

Sævar Jarl og Fru Signelil

Jarl Sævar sidder paa Siælland;
Han var saa giæv en Helt.
Med sine Snekker han befoer
Det stor' og lille Belt.
De maatte vel ham skatte
Paa Skibets vaade Vei.
De flyede ham, som Silden flyer
Den frygtelige Hai.
Hans Slot stod hist paa Bakken,
Der var hans Tidsfordriv.
Den bedste Skat i Borgen var
Ung Signelil hans Viv.
Hun blussede som Freia,
Med lange gule Haar,
Saa smekker, stor og yndig,
Og end kun atten Aar.
Men Hros og Helges Søster
Græd tit naar Sævar sov:
Min Fader er uhævnet dræbt,
De Brødre Dødens Rov!
Den gamle Vifil Bonde
Fremkalder Helg' og Hro:
Her er ei Fred for Eder meer,
I unge Konger to!
16 Til Sævar Jarl I drage,
Han er en mægtig Maag.
Han bedre Jer optugte kan,
End Bonden i sin Krog.
En Aften sidder ung Signe
Med sorrigfulde Sind,
Forgiæves klapper Sævar Jarl
Den runde Rosenkind.
Forgiæves lægger Sævar

Sit Hoved i Signes Skiød.
Hun tænker paa sin Faders
Og paa de Brødrers Død.
Da banker det paa Døren brat,
Og tvende Gutter smaae
Ind i Tasmørket træde
Med lodne Kofter paa.
Hvem er I Dreng? - Hyrder!
Hvad kan I vogte? - Faar!
Men ogsaa Ulven dræbe
Enhver af os forstaaer. -
Man kan ei Eders Aasyn see
For Hætter og for Skind! -
Vi er Kulsvierdrenge,
Vi bære Sod paa Kind.
Gaaer ned da til mit Borgeled,
Der er et Faarehuus;
Der skal I æde Skoften,
Og drikke Vand af Kruus.
17 Naar Tienesten er liden,
Er ikke Lønnen stor;
Giv os lidt Suul til Brødet,
Du ædle Jarl i Nord!
En Kiænde Suul til Brødet
Det faaer I om I maa!
Gaaer nu til Faarestien ned,
At hvile Jer paa Straa.
De Pilte ginge til Faarestie,
Der sov de uden Harm.
Jarl Sævar gaaer til Silkeseng,
Han laae i Signes Arm!

18

Hroar og Helge ved Faarestien

HROAR

Helge jeg græder, Du spotter og leer.
Signe min Syster jeg dagligen seer;
Tør ikke tale, for Signelil staae,
Men kun som Hyrde paa Grønningen gaae!

Vidste Du, Signe, som har os saa kiær;
Vidste Du Hroar og Helge var nær,
Ikke saa tit med en svulmende Barm
Sadst Du og støtted dit Hoved til Arm!

Ofte, naar Sævar indbyder til Fest;
Rider til Borgen den hielmede Giæst,
Stolt paa sin Ganger, saa mægtig og fri
Klædt i sit Harnisk vor Hytte forbi;

Medens som Trælle vi skamfulde staae,
Med vore Hætter af Geddeskind paa;
Aabne ham Ledet, og lukke det til;
Høre kun langtfra det klingende Spil! -

Helge! da ønsker jeg tit mig til Hæl.
Heller dog død, end en ynkelig Træl!
Heller i Graven, end levende død

Haanes, og trælle for Vand og for Brød.

HELGE

Hroar min Broder! Du skiælder din Dragt?
Elsker som Qvinden Du Flitter og Pragt?
Skindet er stivt, af umageligt Maal?
Vel Dig! det vænner til Kobber og Staal!

19

Hroar Du vrager vellystig Din Mad?
Ønsker, som Bonden, det spækkede Fad?
Skamme Dig maatte Du; gjør mig ei rød!
Knoklerne styrkes af Vand og af Brød.

Snart skal vi hævne paa Frode vor Spot.
Nøden opdrager en Skioldunge godt.
Drengene vogte spagfærdige Faar;
Drotten at ave de Kæmper forstaaer.

Sævar maa prøves. End kan vi et Aar
Dræbe ham Ulven, og vogte hans Faar.
Senerne hærdes, og Solen gjør bruun,
Snart er vor Hage bedækket med Duun.

Signe vor Syster vi dagligen see:
Armen er trind, som af krystede Snee;
Barmen er svulmende, Kinden er rød,
Skiøndt hun begræder vor tidlige Død.

Signelil trives uagtet sin Sorg,
Har hvad hun ønsker: En Mand og en Borg.
Det tør jeg sværge: Naar intet hun veed -
Ei hun forraader vor Hemmelighed!

20

Julereisen

Kong Frode sidder ved Juletid,
Af Snee var Skoven saa glimrehvid.

Juletid,
Af Snee var Skoven saa glimrehvid.
Han sender Bud til de Jarler snilde,
De skulde drage til Julegilde.

Jarler snilde,
De skulde drage til Julegilde.
Han lader paa Bænk de Bolstre lægge,
Og stoppe med Mus de Bielkevægge.

Bolstre lægge,
Stoppe med Mus de Bielkevægge.
Paa Gulvet sættes med Øl en Tønde,
Nu monne den Ruus vel snart begynde!

Øl en Tønde!
Nu monne Rusen vel snart begynde.
Jarl Sævar og hans stolte Frue
De skulde drage til Julestue.

Stolten Frue;
De skulde drage til Julestue.
Hun var vel svøbt i Skarlagenklæde;
Med Biørneskindet var dækt den Slæde.

21

Skarlagenklæde!
Med Biørneskindet var dækt den Slæde.
De Gutter stande ved Ledet og fryse,
Alt i den p altuge Bondekyse.

Ved Ledet og fryse
Alt i den paltuge Bondekyse.
Og maatte vi ride med paa Føllet,
Vi smagte vel lidt af Juleøllet.

Med paa Føllet
Vi smagte vel lidt af Juleøllet.
De ledte fra Stalden den unge Fole:
Heel daarlig kun er vor Høitidskiøle!

Unge Fole!
Heel daarlig kun er vor Høitidskiøle.
De Sprunge paa Folen ubehænde;
De monne hinanden Ryggen vende.

Ubehænde
De monne hinanden Ryggen vende.
Saa rede de med til Kongesalen,
Een holdt i Manken og Een i Halen.

Til Kongesalen;
Een holdt i Manken og Een i Halen.
De sang paa Veien for ei at fryse.
Ung Hroar tabte sin Gedekyse.

For ei at fryse;
Ung Hroar tabte sin Gedekyse.
Fru Signelil skued de Løkker gule,
Hun kunde saalidet Graaden skiule.

22

Lokker gule!
Hun kunde saalidet Graaden skiule.
Hun kiændte Hroar: Saa langt var Haaret,
Kun Trællen var ham i Klæderne skaaret!

Langt var Haaret,
Kun Trællen var ham i Klæderne skaaret.
»Min Hustru hvi dine Øine rinde?« -
Jeg kan ei taale de Østenvinde!

Øine rinde,
Jeg kan ei taale de Østenvinde.
Men vender I Drengene nu tilbage
Og mindes vel Eders unge Dage.

Gaaer tilbage,
Mindes vel Eders unge Dage! -
Og frygt kun ikke vor ædelig Frue,
Vi bæere Blus i den Julestue.

Ædelig Frue,
Vi bæere Blus i den Julestue.
De Blus skal lyse saa høit i Landet,
Vel tyve Miil de skal sees fra Vandet.

Høit i Landet!
Vel tyve Miil de skal sees fra Vandet.
Vi skylde Kong Frode Bødelpenge,
Fordi han lod os vor Fader hænge! -

23

Julegildet

Kong Frode sidder i Gyldenkiol,
Han lod indbære den Tryllestoel.
Den gamle Hex, i Skoven var,
Til Julegildet paa Baar man bar.
Der aldrig feiredes mindste Fest,
Hvor ei Alrune var Kongens Giæst.

Troldkonen sidder med sølvgraat Haar,
Som hende lige til Jorden naaer.
Kong Frode drikker med Jarler i Ring,
Han lod Guldhornene gaae omkring.
Og siig os nu, Du Qvinde saa graa,
Hvad Skiæbne monne Du Helten spaae?

Alrune drikker af sorten Horn,
Deri hun blander et Ædderkorn.
Da ryster hun stærkt paa hvert et Lem,
Af Panden svede Draaberne frem.
Hun gisper og stønner saa bleg og hvid,
Da galder Hanen ved Midnatstid.

Og hør, Herr Kongejeg siger forsand:
Det Smaae det Store vel fælde kan!
Jeg sad igaar paa min Egerod,
Da steeg en rødhaaret Mand af Flod;
Med Stang i sin Haand, med et søegrønt Skiæg,
Og Kinden hvid, som en kalket Væg.

Han tog mig ud paa Marken. Jeg saae
En styrtet Hest som et Aadsel laae!
24 Ei Blod af Gangerens Indvold flød,
Den fandt for Fluernes Braad sin Død.
Han sang: Tit vælter Tuen et Læs,
Tit strander Skibet paa mindste Næs!

Den Tid, Du fældte Kong Halfdan, Drot!
Da dræbte Du ikke Din Fiende godt.
Hvo Ukrud luger, min Herre god,
Maa luge det op med Trevl og Rod;
Hvis ei da breder fra Giærdets Rand
Sig snart den saftige Løvetand.

Og voxer saa vildt med sin skarpe Saft,
Og blomstrer gyldent i første Kraft,
Og truer Dig med sine Duun saa rund.
Thi jager dem bort din blæsende Mund,
Betyder det Konning, at Du skalst døe. -
Det sværger Alrune, - Ved Hop og ved Hø!

Kong Frode grunder saa mørk i Sind,
Da nærmer sig Signe med Rosenkind,
Og seer paa Qvinden saa bønlig blid,

Og stryger en Ring af sin Finger hvid.
Den glider ned i Alrunes Skiød,
Og glimter med en Karfunkel saa rød.

Saasnart Alrune Karfunklen seer,
Hun anderledes til Sinds sig teer;
Og siger: Frode min Konning, ak,
Hvad vil I agte paa Kiærlingesnak?
I stole paa Eders Glavind trygt;
Og ængstes ei af en Nidingefrygt.

Da blusser Frode med skummelt Mod:
Hex, dine Lemmer skal svede Blod.
25 Paa Pinebænken jeg strækker Dig,
Jeg seer det vel, Du forraader kun mig. -
Nei raabte Hexen, Herr Konning, o
Forvar Dig! vogt Dig for Helg' og for Hro!

Hvor er de? - Ædle Herr Konning, her,
I Trælleflokken ved Skiænken der!
De rede herhid paa det unge Føl,
De kom at skiænke Dit Graverøl. -
Ha griber dem! griber dem! Kongen skreg.
Da blev liden Signe Kinden saa bleg.

Men ud af Døren, som høit til Hest
De fløi, som Løvetands Duun for Blæst.
De løbe til Skoven, hvor tykkest den var.
To Spader paa Skuldrene med de bar';
Dem reve de Trællene nys af Haand.
Hver svang sin Spade, som lette Vaand.

Kom, raabte Helge, kom Hro, kom her!
Kom hielp at grave ved dette Kiær.
Her giemte vor Fader sin Krone rød,
Fordi han frygted den lumske Død.
Os har han sagt, hvor Kronerne laae,
Kun Du og jeg kan dem atter faae.

Da grove de Drengene med megen Flid
Alt i den stjernede Midnatstid.
Ung Helge finder den største Ring,
Han gjør af Glæde saa høit et Spring.
Ung Hroar finder den Krone klar,
Som Dronning Sigrid, hans Moder, bar.

Kom nu, min Broder, og vær ei seen,
Og lad os bestige den Kongesteen.
26 Til gamle Thing de Pilte hengaae,
Der sætte de begge Kronerne paa.
I Geddeskindes Kofter, med guldgule Haar,
Med Kroner af Guld de Pilte staaer.

Konning Frode drager ad Skoven frem
Med brændende Blus, - da skuer man dem:
Paa Kongestenen, og Arm i Arm,
Foragte de Morderens vilde Harm.
De Fakler lue med røden Glands,
Og finkle paa Kongernes gyldne Krands.

Og Folket kiænder bag Bøg og bag Tiørn
De Kroner paa Skioldungens ægte Børn.
De kiender Faderens, Moderens Træk,
Og vende sig mod den Morder saa fræk.
Da flygter Frode til skumle Slot;
Men Helge kaares med Hro til Drot.

Nu lad ham flygte med ængstlig Hu;
Tak Odin for Eders Redning nu!
Den usle Rest af Livet ham levn!
Men Helge raaber: Kun Hævn! kun Hævn!
Og Skialden siunger i hvælvede Sal
Om Hævnens Følger - og Hævnens Qval.

27

Frodes Død

Kong Frode flygter.
Med Blus og Lygter
I dunkle Skov
Man ham forfølger.
Ei Løvet dølger
Det visse Rov.
Man seer hans Kaabe
Bag Grenen, rød;
Og Alle raabe
Paa Frodes Død.

Ham Knæet vakler.
Med lyse Fakler
Gaaer Helge først.
Paa Mord han skriger,
Som vilden Tiger
Med blodig Tørst:
I Leiregader
Skal Gildet staae.
Vor dræbte Fader
Sin Hævn skal faae.

Men Hroar standser:
Nei, Lykken krandseser
Min Tinding grøn;
Nu bør jeg bære
Mit Guld med Ære,
Som Halfdans Søn.
Kan Helge frygte
For Frodes Flok?
28 O lad ham flygte
Til Ragnarok!

Men Helge raaber:
Forgiæves haaber
Din Blødhed svag
Ham Liv at skiænke.
Hans Blod skal stænke
Den Dag idag.
Min Faders Dræber!
Jeg vil Dig vel.
Snart dine Læber
Skal kysse Hæl.

Din Aand sig svinger
Paa svovlblaae Vinger
Til Dødes Hal.
Den røde Drage
Skal herligt brage
Med høie Knald.

Paa Skyer sorte
Den hid sig svang;
Alt Nastronds Porte
Gaaer op med Klang.

Saa raaber Helge:
Nu kan I vælge
Blandt Vilkaar to:
Ham Livet levne
Til nye Hævne,
Saa fromt som Hro;
Hvad heller Buen
At spare klog,
Og skiænke Luen
Et Nidingsdrog.

29

Og alle følge,
Som Havets Bølge
Den stærke Storm.
De Kæmper gode
Høit kalde Frode
En Midgaardsorm.
Sig Helge fryder
Med krandsset Skaft,
Og Mængden lyder
Den nye Kraft.

Men dybt i Lunden
Har Frode funden
Sin Gudegaard;
Af Biælker bygget,
Og vel beskygget;
Thi Asken staaer,
Ved Offerstenen,
Ved Guders Sal,
Og strækker Grenen
Saa høi og sval.

Der han tilbeder
Og sværger Eder
En Havets Qvind;
Den skønne Huldre,
Med runde Skuldre,
Med Rosenkind,
Som hist i Sivet
Blandt Blomster boer,
Og Underlivet
Som Slange snoer.

Den Jeters Datter
Kong Frode skatter
Med Uskylds Blod.
Bag dunkle Vove
30 I grønne Skove,
Hun gav ham Mod.
Hun gav ham Kronen
Og Lyst og Fryd;
Og Huldrekonen
Han gav sin Dyd.

Men Odin skuer
Ved Hlidskialfs Luer
Til Krat og Tiørn.
Snart han opdager
At man bedrager

Skioldungens Børn.
Han Flodens Dronning
Med Rædsel slaaer,
Og Helge Konning
For Taarnet staaer.

Og kaster Flammen
I Askestammen
Og alt er Blus.
Høit Biælken knager
Og Tiæren brager
I tørre Mus.
Kong Frode viger
Til Taarnets Rand;
Men Ilden stiger
Saa høit som han.

Han raaber Naade;
De Hænder baade
Mod Himlen slaaer.
Men Helge svarer:
Nu Du erfarer
Hvad Hævn formaaer.
Høit Halfdan svæver
I Skyen rød;
31 Hans Skygge kræver
Sin Morders Død.

Da Kalken svinder
Af Frodes Kinder,
Han blusser vild.
Han skriger, synker,
Og ingen ynker
Ham i sin Ild.
Da stiger Luen
I Guders Gaard, -
Og høit Havfruen
Paa Flammen staaer.

I Baalets Bølger
Hun halv fordølger
Sin Snogedeel;
Men Arm og Bryster,
Som huldt forlyster,
Dem seer man heel.
Hun rædsomt smiler
I Nattens Lund,
Og Fingren hviler
Paa hendes Mund.

Et sælsomt Under!
Man seer hun grunder
Paa blodig List.
Alt Taarnet zittre
Og Ilden knittre
Fra Qvist til Qvist.
Kong Helge viger
I kolde Nat.
Da Flammen stiger -
Og slukkes brat.

Men dybt i Fiorden
En dæmpet Torden
Sig høre lod;
En Gysen farer

I Helteskarer,
I Kongen Blod.
Paa alle Kyster
Slaaer Bølgen op;
Og Sivet ryster
Sin Blomstertop!